

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J. J.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 6 lutego 2025 r.

zażalenia skazanego J. J. na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 24 października 2024 r., sygn. akt IV KO 59/24,

o odmowie przyjęcia, wobec jego oczywistej bezzasadności, wniosku skazanego J.

J. o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. II AKa 383/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V K 194/17,

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy, a kosztami sądowymi postępowania o wznowienie, w tym wydatkami w kwocie 20 zł. obciążyć skazanego J. J..

Jacek Błaszczyk Wiesław Kozielewicz Małgorzata Gierszon

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 24 października 2024 r., sygn. akt IV KO 59/24, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia, wobec jego

oczywistej bezzasadności, wniosku skazanego J. J. o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lutego 2023 r., sygn. II AKa 383/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 21 maja 2019 r., sygn. akt V K 194/17.

W zażaleniu z dnia 4 listopada 2024 r. na to postanowienie skazany J. J. kwestionuje ustalenia Sadu Najwyższego, podnosi, że sprawcami przypisanego mu przestępstwa są H. K. i J. M..

Sąd Najwyższy zważył co następuje

Brak jest podstaw do uwzględnienia zażalenia.

Instytucja wznowienia postępowania karnego zaliczana jest do nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Podstawą wznowienia postępowania karnego, o jakiej mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k., nie mogą być wszelkie nowe fakty lub dowody, lecz jedynie te, które wskazują na jedną z trzech okoliczności w nim wyliczonych. Ciężar udowodnienia podstawy wznowienia obciąża składającego wniosek o wznowienie, a to z uwagi na istnienie domniemania prawdziwości ustaleń prawomocnego orzeczenia. Nowy fakt lub dowód musi się ujawnić, a więc albo mieć postać poddającą się procesowej weryfikacji, albo pozostawać do dyspozycji organu procesowego, który ma ten dowód przeprowadzić w sposób przewidziany prawem i dokonać jego konfrontacji z materiałem będącym podstawą dotychczasowego rozstrzygnięcia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt III KO 59/09). Natomiast jeśli chodzi o nowy fakt, o którym mowa w przepisie art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k., to należy przyjąć, że jest to wydarzenie, które miało miejsce w określonym miejscu i czasie. Ustalenie nowych faktów z reguły następuje na podstawie nowych dowodów. Nowe fakty lub dowody muszą wskazywać na zaistnienie jednej z sytuacji ujętej w przepisie art. 540 § 1 pkt. 2 lit. a-c k.p.k. Posłużono się w przepisie sformułowaniem „wskazujące na to, że”. To sformułowanie w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest m.in. interpretowane jako: „stanowiąca podstawę do graniczącego z pewnością wniosku o błędności wyroku” (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 r., sygn. akt Wp 5/72, OSNKW 1972, z. 10, poz. 165), „w sposób wiarygodny podważyć prawdziwość przyjętych ustaleń faktycznych” (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1996 r., sygn. akt V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 47), „wskazywać wysoki stopień prawdopodobieństwa błędu sądowego w zakończonym prawomocnie postępowaniu” (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia z 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II KO 89/09, R-OSNKW 2010, poz. 104). Tak rozumiane nowe fakty lub dowody muszą wskazywać na to, że: a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze (art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.), b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary (art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k.), c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu (art. 540 § 1 pkt 2 lit. c k.p.k.). Trafnie zatem w realiach niniejszej sprawy podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że żadna ze wskazanych w piśmie skazanego okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w przepisie art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k., a także podkreślił, iż z uwagi na specyfikę postępowania wznowieniowego sąd rozpoznający wniosek o wznowienie postępowania karnego nie dokonuje na nowo oceny dowodów zebranych w toku procesu karnego i poprawności poczynionych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku skazującego, **gdyż jego obowiązkiem jest jedynie zweryfikowanie czy okoliczności podane we wniosku o wznowienie, wskazują na wysokie prawdopodobieństwo wadliwości tego wyroku.** Trafnie wskazał, iż cyt. „zagadnienia związane z oceną materiału dowodowego i ustaleń co do sprawstwa skazanego, były przedmiotem wywiezionej w tej sprawie apelacji obrońcy (zarzuty obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k.). Zarzuty te w toku kontroli odwoławczej zostały ocenione przez Sąd Apelacyjny w Katowicach jako bezzasadne, skutkiem czego zaskarżony wyrok co do J. J. utrzymano w mocy.”

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[J.J.]

r.g.

Jacek Błaszczak Wiesław Koziół Małgorzata Gierszon